

Альбінос, або Ідеальний текст

Автор:

Сергій Мисько

Альбінос, або Ідеальний текст

Сергій Мисько

Молодий парубок Славко на роздоріжжі вже дорослого життя поволі і мимоволі стає справжнім чоловіком. Хлопець народився альбіносом, а точніше – негроїдом-альбіносом. Виховувався у нерідних батьків, а справжніх ніколи не бачив. Герой несподівано викриває у собі прихований талант митця. Почалося творче життя з брехні, але згодом він дійсно набув майже феноменальних здібностей складати до купи слова і навіть більше – йому спало на думку створити ідеальний текст. Опісля закінчення медколеджу, перед строковою службою, Славка направили на роботу до сільської амбулаторії. Там на нього чекатимуть дивні, а подекуди і містичні пригоди. Насамкінець він дізнається від батька коханої дівчини про своїх справжніх батьків, де вони і хто. Перед юнаком – велике й незвідане життя, сповнене надій і сподівань.

Сергій Мисько

Альбінос, або Ідеальний текст

Будь-який збіг з реальними подіями, людьми, населеними пунктами, тощо... майже Випадковий!

Пролог

«Чому б не впровадити подібні заходи для всіх професій? Наприклад: клятва журналіста чи клятва педагога? Не завадило б додати трішки екстриму. Наприклад: з ритуальними танцями навколо церемоніального багаття аби вшанувати своє вельмишановне, професіональне я. Унікальний, резервний варіант. Взагалі, текст даної клятви застарів і настільки не ідеальний... Так і кортить змінити, додати або взагалі переписати.

А втім, не тільки професій. Нащо плодити латентних зрадників? Є безліч претензій. Якщо так піде й надалі, то потрібна клятва для закоханих. Не тільки шлюбні обіцянки. Бо для деяких любов перетворилася на справжнього ворога. Серед цих деяких і я. Тобто, не зайва клятва бути ворогом для свого ворога. Точно. Отже. Конче необхідна загальна клятвенна повинність. В кінці-кінців, клятва громадянина чи просто людини. Універсальна, в якій означено всі аспекти. Ні, не людини розумної. Це тупо. Нудно бути якоюсь там людиною розумною. Буцімто ми й досі маємо сумнів на привід своїх можливостей. Хоча. Ну тоді вже просто: людини. На крайняк», – Славко Тарілка тасував схвильовані думки, добряче скуйовджені епохальним торжеством.

Він та ще деякі неофіти, із числа випускників, попри обіцяну напередодні директору коледжу достойну поведінку, заради підтримки протокольного регламенту заходу, лишень на загальне зухвало мімікрували урочистість: емоційно, але беззвучно відкривали роти, демонструючи єднання з основною масою, що повторювала текст клятви...

Традиційно й покійно виконувався сумнівний ритуал, як дань обраного шляху. Хоча ця формальність з часом зовсім втрачає первозданий смисл. Так звана клятва Гіппократа прозвучала нерівномірним відлунням гомону натовпу випускників медичного коледжу. Мало хто з присутніх достеменно розумів істинний смисл повторюваного тексту.

Глава перша. Чики-брики або бринь-бринь

Розділ 1. Буйства

Того року весна прийшла напрочуд рано, щоправда й без помпезних урочистостей і претензійних заяв на панування. Календарна зима ще не пережувала кілька холодних днів, а наразі їй вже прозоро натякнули аби вона безапеляційно поступилася. її наступниця, ніби навмисне уникаючи особливих церемоній, планомірно прибирала прояви крижаної вакханалії.

«Якщо не бажаєш бачити в цих змінах особливого змісту, то це твої проблеми», – скажуть невиправні романтики і тонкі душевні натури з поетичним підтекстом. Віднедавна до цієї когорти намагався не бути причетним і Славко Тарілка.

На цьому сакраментальному зламі пір року, Славко закінчив фельдшерське відділення медичного коледжу в складі спеціальної групи військового призначення. Перспективи вимальовувалися доволі прозорі. На горизонті майоріли зелено-сірі барви слів, написаних долею, чіткими й рівними літерами: «Весінній призов». Славко Тарілка цілком і повністю усвідомлював важливість військової служби, тому ця перспектива не була для нього тягарем чи примусовою повинністю. Справжній чоловік має бути воїном в разі потреби...

Диплом «на руках». Випускник Тарілка жваво обговорював, тепер вже з бувшими, одноклассниками план дій на сьогоднішній вечір і водночас прикидав свої автономні варіанти буремної ночі.

Приступили до основного етапу святкування звісно ж опісля так званих обов'язкових непротокольних етапів, як то взаємні поздоровлення, вітання, бажання, тости. Як же без цього. Але поволі вечірка перейшла у фазу буйства свідомості й тіла в стані алкогольного трешу без чітких кордонів дозволеного. Ну і звісно без належної оцінки реальності та подальших наслідків.

Дві хмільні каністри: двадцятка вина і п'ятка самогону, успішно робили свою справу. Не минуло й години, як ця строката компанія забула про плани на майбутнє та перспективи поворотів долі. Всім весело і приємно. А чого його ото комизитись.

Тридцять організмів в полоні душевної атмосфери віддавали розвагам всю енергію. Тим більш, що бачать вони одне одного чи не востаннє. На ранок роз'їдуться по домівках. А зараз не на часі вмикати гальма...

Розділ 2. Ідеальний текст

А насправді, так зване, творче життя Славка Тарілки почалося з відвертої брехні. Проти неділі, по полудню, в старезному будинку по вулиці Водонепроникній, господарем якого була місцева вчителька географії і поеткою по сумісництву, вельмишановна панна Клавдія Яківна Привезена.

Він підійшов до її обійстя, щоб провідати своїх однокурсників. Ті двоє квартирувалися за цією адресою від початку першого семестру. Вірніше Тарілка мав намір просто свиснути біля воріт, як і домовлялися аби визвати друзяк братів Гудимів. Справа проста й буденна. Він, перед прощальним побаченням з Лількою, домовився попиту пивка з братами близнюками Вадиком і Костиком. А ще натякнути цим забудькам про повернення боргу. Сума незначна, але на квитки до кінотеатру на вечірній сеанс і жуйку вистачить...

Свистіти йому довелося довго. У відповідь – тиша. Тільки вітерець погойдував стару іржаву поштову скриньку, яка ледь трималася на зотлілій мотузці. Здавалося ось-ось має відірватися від воріт і впасти додолу. Хочеш не хочеш, але йому довелося нанести візит до помешкання...

Додому він на ці вихідні не поїхав. Переказ від батьків буде тільки завтра, по обіді. А гроші були потрібні, як ніколи, бо на вечір він запланував прощальне побачення зі своєю новою знайомою Лількою. Така вдача не всім перепадає. Мати сексуальні стосунки зі старшою партнеркою: дуже гарною і так би мовити на язик клепаною у доволі розлогому трактуванні.

Славко голосно постукав у напівпрочинені двері. Тиша. Не дочекавшись дозволу переступив поріг помешкання. У вітальні відбувалася дуже важлива подія.

Хазяйка, така собі жіночка невизначеного віку. Звісно, що приблизно пенсійного, але чи менше, чи більше їй років за епохальну відмітку, так відразу й не скажеш.

Помітні вікові особливості, приховані за кричущим макіяжем, все ж подекуди видавали чималий хвостик за п'ятим десятком.

Вочевидь, наспіх, одягнена у вивернутий халат досить таки сумнівного коричневого кольору з яскравими зеленими трояндами, ця дивна особа зосереджено лічила купу хрустких папірців і дріб'язку під пильними поглядами двох квартиронаймачів: Костика і Вадика. їхні недовготривалі стосунки, якщо це взагалі можна так назвати ту ситуацію, що виникла внаслідок випадкової зустрічі біля кінотеатру, мали завершитися сьогодні ввечері. Ба більше, ініціатором розриву був сам Тарілка. Він відчув у собі не розкритий досі потенціал жіночого серцеїда. Можливо, виною стала легка поступливість красуні. Аж занадто все просто почалося і легко продовжувалося.

Наразі волів сам вирішувати коли ставити крапку. Не використана нагода погратися почуттями і емоціями, як це зазвичай робила красуня Лілька зі своїми численними шанувальниками, означала б, що він звичайний підкаблучник. Бо ж не він її обрав, а вона його. Ніби знічев'я, помнивши пальчиком. А Славко відразу ж і піддався. Тепер черга за ним... Тепер все буде інакше.

Винаймати житло доречніше, коли вас більше, ніж одна особа. Це стосується фінансової складової. За місяць кімната на двох коштує з кожного по двадцять п'ять грошових одиниць. А коли ви рідні брати, та ще й однояйцеві близнюки, то іншого варіанту взагалі не існує. Тим більш, якщо розрахунок проводиться наперед і всього лишень раз на три наступні місяці.

На столі, поряд з попільничкою красувалося дві чималі акуратні купки, вже мабуть поліченого, дріб'язку. Мідяки окремо від срібляників. Мідяків було значно більше. Час від часу поправляла пасма фарбованого чорнючого волосся і тремтячими пальми стукала над попільничкою, заповненою досить таки добротними недопалками, по не підкурений папіросці.

– Покайтеся, рудоголові. Приперли дріб'язку аби познущатися над добросердною жінкою. Не соромно вам? Чи думали обдурити мене? Га?

Брати, в черговий раз, спробували озвучити свою версію. Говорили разом, мов одним голосом і могло скластися хибне враження, що говорить одна людина

– Яківно, ми ненавмисне, – виправдався Вадик.

– Цить, Костику. Не збивайте.

Ні з того ні з сього у власниці вивернутого халату почалася гикавка. Вона жбурнула монети на стіл, набрала повні груди повітря і затамувала подих, від чого троянди розправили пелюстки і стали неймовірно реалістичними, навіть більше справжніми живими. Тільки колір завадив відчутти повноту вражень від гіперреалізму.

– Яка краса, – не втримався Костик. – Кортить навіть понюхати...

Привезена затрималася в такому стані секунд з п'ять і шумно видихнула. Троянди на її халаті знову зів'яли. Підняла правого вказівного догори і багатозначно промовила:

– Гикавка щезла. ла...ла. Дурня якась. Не на першому складі, а на останньому. З вами ненароком ще й заікою стану. Нетрадиційним, задонапереднім. Хух-х-х. – Вона зробила ще кілька інтенсивних глибоких вдихів. – Старий перевірений спосіб. Від гикавки і заікання. За-і-кан-ня. О, тепер норма. А ти Вадику... Нарешті я вас розрізняю. Не мели дурниць. За таке можна й запотиличника отримати. Добре, не гаймо часу.

– Вадик не я. Він, – спробував виправити ситуацію Костик, вказуючи на брата.

Привезена знову взялася рахувати монети, але мабуть таки вкотре збилася з ліку.

– Не мели дурниць. Чи я не знаю, що Костик розумніший, а Вадик спокійніший... Так. Знову збилася. Мені вже по коліна переліченого тричі вашого дріб'язку. Все, я рахувати не буду. Чули? – вона знервовано блимнула на похилені руді голови братів Гудимів.

– Чули, чули, чули, чули. – спробували виправдатися приколісти.

– Замокніть вже, однакові. Від цього завивання в мене гикавка знову починеться. Попереджаю: більше такого не буде. Ще раз і вижену під три чорти.

Знову приперли торбу круглячків. Шукайте житло де інде.

– Зжальтеся, – перепросив Костик. – Ми. Ми хотіли, як краще. Щоб у вас було багато грошей. Це ж практично мрія кожного: купа грошей. Чи не так?

– Дотепно. За це вас, гульвіс і жалію. Купа грошей? Це ж треба таке утнути. Тут одне з двох: чи в триньку виграли, чи під церквою жебрували, – Привезена не могла приховати задоволення від вдало придуманої відповіді, її посмішка на всі вставлені тридцять два (добра половина з яких була золотими), осяяла кімнату жовтими відблисками. – Тільки одне прохання відповідайте по черзі – не дуетом.

– Ні, це наші кривні. Тепер ваші не менш чесно пораховані. – Вадик дістав запальничку.

Полохливий вогник обпалив кінчик папіроски, затиснутої між великим і вказівними пальцями Клавдії Яківни. Потребувалося лишень потягнути повітря через тютюн аби перші клубки диму сповили її задоволене обличчя.

Все ж було помітно, цю жінку терзають якісь душевні муки. Чи якась хвороба причаїлася в її нутрі і потроху їсть життя, перетворюючи ще не стару жінку на ходячого мерця. Але вона намагалася не подавати виду. Останнім часом дозволяла своїм квартирантам вільні висловлювання і не притаманні їй віку жарти. Привезеній, будь що кортіло хоча б на якийсь час забути про своє найближче і невідворотне майбутнє.

– Облиш. Я на голодний шлунок не палю. Це я так, заради понту. Відволікає від негативних думок. Вадику, твоя черга. Озвуч свою версію. Де назбирали і чому запізналися на цілу добу. Може кіоск пограбували?

Костик витягнув руки з кишень потертих джинсів аби жестами додати вагомості словам:

– Я Костик, але це в даному випадку не принципово. Ви теж нівроку. З гумором все на місці. Яка церква? Яке: пограбували? Ми праведні атеїсти одноосібники. Останнім часом стипендію видають дріб'язком. Та ми вам ще вчора ввечері хотіли віддати. Не пам'ятаєте? Ви навідріз відмовилися. Сказали, що гроші потребують світла і тиші. Ніякої тіні й шуму.

Хлопці дійсно вчора впіймали за хвоста синього птаха картярського щастя. Їм фортонуло, як ніколи. Напередодні вони програтися вщент. До останньої копійки. Навіть залишені для розрахунку гроші за житло. Аби відігратися взяли в борг у Славка і... Фортуна їм лагідно посміхнулася. Щоправда до повної суми не вистачало трьох рублів – борг Славку. Тому вони вирішили не міняти виграш на паперовий еквівалент. Мали надію, що вже стара і підсліпувата жінка в кінці кінців втомиться рахувати і прийме все за чисту монету.

– Я вам таке скажу. Який дурень на ніч борг віддає? Всі розрахунки тільки зранку. – Попри вдавано незадоволене буркотіння, вона облизувала губи. завжди так робила, коли відчувала кайф від якогось процесу. Наразі цим кайфом був лік грошей. Але вона вже втомилася і було помітно, що номінал монет її вже мало цікавить.

Привезена мала клопіт здавати житло студентам медичного коледжу. Попри досить таки не погану і не досить хорошу, а, як вона сама вказувала при розмові з колегами по роботі: більш-менш пристойну зарплату вчителя; їй не вистачало на поточні витрати. Тобто життя для неї виписувало індивідуальний кошторис. Додаткові розходи на боротьбу з невидимим ворогом, що причаївся в її організмі і повсякчас волів перемогти... А ще допомагала доньці. Вона сама виховала аж трьох доньок. Дві вже дорослі, заміжні і дають собі раду. Але менша Зоряна ще потребували фінансової підтримки, бо навчалися в обласному центрі на ветеринара. Чоловіка в неї з роду віку не було. Холостячка. Всі діти від різних, випадкових партнерів.

– Ви рахуйте, рахуйте. А то прорахуетесь, – підкинув Костя. – Підрахунок любить тишу, як кажете ви і наш математик Борис Іванович.

Славко хотів було привітатися, як за звичай, вигукнувши: «Привіт лунатикам». Але Костик застережливо притулив вказівного пальця до губ і засичав:

– Ц-с-с-с.

– Дев'яносто. Скільки там? Не дай боже збилася. А разом це. А скільки ж було? Три купки, а в кожній купці по. Чи навпаки? Знову про корову. Хто там ще? – Вона повернула голову в бік Тарілки.

– Дев'яносто дев'ять. А далі сто. – випалив Вадик. – Все точно копійчка в копійчку. До гадалки не йдять...

– Сто? Грець з вами. Хай сто, бо я вже втомилася. Ніби все. Всі вільні, – менторським тоном заявила Привезена. – О, Славунчик-красунчик, прийшов. Стоїш, мовчиш. Вітатися тебе не вчили?

Славко нарешті відчув «шпарину» в насиченому спілкуванні цієї строкатої компанії і випалив:

– Доброго ранку, вечора, дня, тощо. Яка пора доби вам найбільш до вподоби? Я милувався процедурою підрахунку. Чарівне дзеленькання. Навіть, ба більше, мелодія! Неперевершено. Мене захопило. Мене відвідало. Хоч віршика про гроші складай. Наприклад. Гроші, як воші. Воші, як гроші. Ніби хороші і ніби шкідливі. Коли вошей багато свербить голова. Коли грошей багато – пуста голова. Ого.

У вікно забарабанив дощ. Отак зненацька, серед ясного, сонячного неба.

– О, з неба капотить, – сумно констатував Вадик. – Сліпий дощик.

– Хай іде. На нього земля є, – заявила Привезена. – Що це було? Невже вірш, Славку?

Тарілка нещодавно дізнався, що вчителька, на додаток до всіх чеснот, ще й поетеса. Красномовний псевдонім Абпорт, свідчив про неабиякий творчий потенціал і нестандартний підхід до справи віршоскладання.

Славку випадково потрапила до рук місцева газетка з публікацією поезій цієї неординарної жінки, яка вдома полюбляла носити навиворіт сукні й халати. Навіть зимове пальто, яке їй дісталось разом з іншими речами у спадок, згідно заповіту, від двоюрідної тітки із Польщі. Речі було доставлено у лютому цього року згідно адреси, вказаної у заповіті. І чомусь були вивернутими. Скоріше їх перевіряла служба безпеки на привід заборонених артефактів. А опісля перевірки так і залишили вивернутими. З того часу вона й взяла за моду носити все навиворіт, але тільки вдома аби не привертати й без того прискіпливої уваги оточуючих до її тонкої душевної натури.

Вірші публікували у місцевій газеті «Круті береги». Численні публікації додавали творчої наснаги поетесі Абпорт... Вона цим фактом віднедавна вихвалялася і мало не примушувала своїх квартирантів насолоджуватися її творчістю. Інколи, щойно написавши черговий шедевр в захваті читала поетичні рими вголос. Виразно, чуттево, але брати Гудими тільки заради ввічливості вислуховували ці тиради.

- Скоріше про наболіле. Несвідомий експромт.

- Ти теж поет? Чому мовчав.

- Поет і не соромлюся цього. Сьогодні прем'єра. Я вперше декламував свою творчість.

Брати Гудими здивовано презирнулися, бо знали, що віршик склав не Славко. Це колективна творчість команди «квк» їхньої групи.

- А ну, сідай поруч. Ось тут на цей стілець. - Вона кивком голови вказала на старий, обшарпаний виріб з дерева і ржавого залізного дроту. - Обережно. Обережніше. Він трішки кульгавий. Припадає на всі ніжки. Сідай на край і тримай спину рівно. Це я... Мій не запатентований винахід. Просто і дешево. Замолоду ще. Для фігури. Аби рівна спина була і шляхетна постава...

Славко бережно вмовстився краечок запропонованого стільчика.

- Поговоримо? А ви вільні.

- Та звісно. - Почухав потилицю Вадик.

Костик тільки задоволено посміхнувся і змовницьки підморгнув Славку.

- Чули? Все зійшлося. Копіечка в копіечку. Все, що дали. Я навіть пробачу вам три карбованці. Відпрацюєте в палісаднику. Прорвете редиску. А обдурити мене - даремна затія. Я вас наскріб бачу.

- Вибачте нам. Ми більше не будемо. - Брати стали поруч, опустивши голови.

– Подякуйте Славку. Він серед нас, мов світлий промінчик, що розігнав темну сутність і вказав нам шлях до щастя. Брехуни. Але прощаю. Я сьогодні добра. Ідіть покурить на свіже повітря.

– Там ще йде дощ. – промурмотів Вадик. – Здається.

– То візьміть парасольку. – Привезена підійшла до вікна. – Хоча не треба. Вже не йде. Стоїть. То зі стріхи крапає. Ми поговоримо кілька хвилин. Не довше. Підете доіти своїх дівок. Ще встигнете на свої гульки.

Однокурсники поволі вийшли з кімнати покурити на терасі під шум стоячого дощу та обговорити варіанти дозвілля на цей вечір. Творчі теревені скоріше були для них зайвим вантажем.

– А ти, Славку, почитай ще. Мені цікаво. Ти ще й поет. Не соромся. Утни щось зі свого свіженького.

Тарілка брехав і не червонів. Йому дійсно кортіло перевершити себе, тобто утнути щось архі-прикольне. Не якісь там солоні жарти, якими вони часто-густо обмінювалися поміж однокурсниками. Це має бути вишуканий витвір мистецтва. Прямо отут, в цій кімнаті, лупонути вже своїм баламутним віршиком межі очі поетесі. Але катма таланту... Ця справа виявилася не вельми доступною для його скромних можливостей. Всі намагання видати якусь римованину, окрім напруження м'язів і появи зморщок на лобі, ні до чого путнього не привели. Він натужно відкрив рота, мов під час позіхання. Даремно – звідти нічого не прозвучало. Його погляд зупинився на столику у кутку кімнати. Біля телефонного апарату стосики газет і журналів з публікаціями творчості поетки Абпорт. Він розгледів деякі заголовки. Ці словосполучення виявилися рятівною соломинкою. Новоявлений поет вичавив із себе недолугий віршик. Тобто перше, що спадало на думку, опісля прочитання «рятівної соломинки»:

– Термін експлуатації. Людини розумної. Без гарантії. Чітко обмежений часом, що пробубнить німий годинник. Старі люди, мов малі діти і навпаки. Волють бути доглянути. ми. Ми молоді теж такими будемо, якщо все буде добре. Так от чи не от. Шепочуть пенсіонери собі під носа колискові і скоріше за все не чують, бо вже мабуть глухі.

Славко замовк. Ні, не тому що відчув всю недолугість становища. Йому раптом згадалися дитяча забавка. Свого часу він змайстрував з пластмасового діда Мороза, якого за звичай ставили під ялинку на новорічні свята, скарбничку. Назбирав достатньо дзвінких монет. Настав час скористатися скарбом. Але – зась. Він кілька разів кидонув об підлогу бідолашну іграшку. Пластик не розбивався. Єдиний вихід: розрізати Мороза, вставивши лезо ножа в шпарину для вкидання монет. Щось подібне відбувалося й на тепер. Потрібен був не класичний варіант, а радикальний бзик аби не завести ситуацію у глухий кут. Хай він буде в очах цієї поетки невдахою, а ніж брехуном.

Тарілка гордо підняв голову і урочисто завершив віршо-складання:

– А взагалі все, що не відбувається, то на краще, бо цього прагнуть усі і навіть тварини, а ще риби, тощо. Хоча не виключено, що й рослини. А якщо й комахи, то теж не зле. Не залежно від того хороші вони чи погані. Ура!

Реакція Апорт перевершила сподівання Славка. Поетка кілька разів гучно плеснула в долоні, щоправда не змінюючи кам'яного виразу обличчя. Ошелешені однокурсники тільки роти повідкривали від такого дійства.

– Не ідеал, але й не казна що. Верлібр на тверду тріечку. Я б сказала: несподівано і надміру сумбурно, але має право на існування. Особисто я прагну написати сама чи щонайменше почути від когось абсолютну формулу. Тобто, ідеальний текст. Не знаю чи це можливо взагалі, і, яким має бути подібний набір слів. Так от. Написання тексту – це ритуал... А псевдонім у мене Абпорт, – Привезена завершила свою відповідь несподіваним одкровенням.

– А псевдонім брати обов'язково? – продовжив гру Тарілка

– Звісно. Друге ім'я. Як друге я. Це типу ти, але інший. Роздвоєння особистості потребує індивідуальної етикетки. Я Апорт.

– Ідеальний текст? Вперше чую. Матиму на увазі. – діловито зауважив Славко. – Псевдонім. Обираю собі псевдонім Тарілка. Трішки схожий на мое прізвище, але, я вважаю, це оригінально.

– Без сумніву, – пирснула сміхом поетеса. – Псевдонім аналог прізвища? Вперше чую. Хоча, це твій псевдонім, тобі й вирішувати.

- Так. Я тепер поет Тарілка.

- Тарілка... Враховуючи твій стиль віршоскладання. Чом би й ні.

- Майте на увазі. - Вираз обличчя Славка свідчив про серйозність заяви. - Про псевдонім знав тільки я, а тепер і ви. Це таємниця. Віднині нікому й ніколи, а ні чичирк.

- Славко Тарілка, запевняю про твій творчий псевдонім Тарілка, не дізнається ніхто, чого б це мені не коштувало. - І, не менш серйозно додала. - Доки для мене світа й сонця.

- Ви, як поетка поета, мене зрозуміли. А згадане вами ідеальне твориво сповістить нарешті всім про все і ні про що одночасно.

- Можливо. Таке пояснення теж має право на існування.

- Чи то пак, це просто чистий аркуш паперу на якому потенційно може розміститися будь який варіант тексту.

- Не мели дурниць. Хоча, проблема не в тобі. Даруй за відвертість... Ти ще зелений та тугий. Не стиглий. Текст має певні ознаки. Одна з яких: наявність орфографічних знаків на якомусь носії. В нашому випадку, на папері. Але, якщо тебе ваблять інші носії. Будь ласка. Ніхто не закине зайвого, навпаки.

- Можна поставити одну, але масну крапку на чистому аркуші. Багатозначну і красномовну.

- Я це вже проходила свого часу. Хибний шлях.

- Даруйте... Так, бовкнув аби що. До речі, як вам мое твориво. Чи далеко воно від вашого розуміння так званого ідеального тексту.

- Та бовкай, бовкай. - Вона зненацька підстрибнула майже торкнувшись тім'ям стелі і лягла на підлогу. - Вибач, прихопило спину. Може колись і вилізе із тебе путяще та варте уваги. Не знайома з усім твоїм творчим доробком, але достатньо

й цього шедевру. Шикарний верлібр. Англійською це звучатиме майже вишукано, – Вона на мить закрила очі в спробі перекласти щойно почуте.

– Дійсно. Аби. Аби виказати свою схвильованість. Я такого ще не чула. Браво. Ні, дійсно. Щось в цьому є. Звісно, якщо ти не прагнув мене якимось чином образити.

– Ні в якому разі. Навпаки. Я прагнув. Вірніше, це відбулося спонтанно і тільки опісля я почав вважати, що це я сам спромігся.

– Але зауважу. Не переоцінюй своїх можливостей. Ідеальний текст підступний і аж занадто недоступний. Скоріше ти виглядатимеш посміховиськом в очах твоїх близьких і знайомих.

– Перепрошую. Що ви. Ні в якому разі.

– Заладив оце своє: ні в якому разі. Таке іноді трапляється. Він іноді може бути твоїм найліпшим другом. А ще конче необхідно і вкрай важливо визначитися зі своїм ворогом. Він має бути. Обов'язково.

– Не знав. Досі в мене не було ворогів. Та й навіщо?

– Без ворога не буде діла зовсім. Тільки не обирай заяложений стандарт – мій ворог – це я сам. Це має бути щось чи хтось незвіданий і грізний.

– Я вже знаю. Для мене без варіантів. Кохання мій ворог. Любов.

– Він продовжував гру і знову збрехав. Можливо під впливом сьогоdnішнього наміру порвати стосунки з Лількою. Якби ж то знати Тарілці, що доля зіграє з ним самим злий жарт аби не патякав бозна що.

– Це дійсно вартий ненависті ворог. Перемогти його ще нікому не вдавалося. Ти ризикуєш і дуже сильно.

Її перервав стукіт у вікно. Шибка в рамі ледь не вилетіла від наполегливих спроб, перервати їхню розмову. Це були брати Гудими. Їм набридло перекурювати і чекати, бо ж вони збиралися йти на пляж попиту пивка. Їхні веснянкуваті пики з

уїдливіми посмішками красувалися у вікні, передражняючи Славка.

– Вибачте, пані Абпорт. Мені час відкланятись. Даруйте за поспіх, але конче необхідно владнати одну дуже важливу справу зі своїми однокурсниками, а потім зі своїм новим ворогом. Продовжимо наступного разу.

– В принципі: йди куди забажаєш. Я тебе не тримаю. При нагоді дійсно продовжимо...

Мені більше, ніж Все, нічого й не треба...

* * *

На превеликий жаль вони не продовжили своєї бесіди. За два тижні по тому, у панни Привезеної почалося чергове загострення невиліковної хвороби з досить таки своєрідною і за певних обставин скоріше кулінарною назвою. Цю страву, вірніше основний інгредієнт, споживають переважно до пива. Але в даному випадку все відбувається навпаки. Рак ів тіло нещасної поетки...

Її вже давно запрошено до танцю зі смертю. Це соло вона має виконати всупереч своїм мріям і сподіванням. Бездоганно, майстерно... А відмовитися від згубних реверансів немає жодного шансу. Порятунку немає. Є тільки можливість приймати, як належне, хоча й передчасне.

Останні свої дні вона провела в лікарні. Апорт приховувала свою тяжку хворобу скільки їй вистачило сил і духу. Нещасна поетеса вже давно хворіла, але не втрачала надії на порятунок. На жаль вона програла. Невиліковну недуг з'їв її життя.

Щоправда Тарілка, згодом цілком випадково натрапив ще на один, доволі дивний вірш пані Абпорт, надрукований у місцевій районній газеті «Круті береги» з промовистою назвою «Все: нічого і більше». Цей шедевр надрукували вже опісля її смерті.

Купив кульчик соняшникового насіння у бабці на вокзалі. Допінув насіння і, як за звичай розгорнув шматок старої газети аби почитати про що писали в недалекому минулому. Він узрів фото ще зовсім молоді поетеси. Щоправда

майже увесь текст вірша залишився на відсутньому шматку газети. Він прочитав тільки назву і кілька рядків: «Мені більше, ніж все. Нічого й не треба...»

Відтоді й почалося паралельне – справжнє творче життя Славка Тарілки. Вірніше пошуки варіантів так званого ідеального тексту.

Тепер ця нав'язлива ідеома постійно буде гнітити Тарілчин, іноді не зовсім виправданий оптимізм на привід свого нового таланту: записувати на папір тексти, що карбувало в його голові невідоме провидіння.

Можливо його однолітків подібні думки лякали чи взагалі провокували б до безумства. Але не у випадку Тарілки. Навпаки, він став сконцентрованим на внутрішньому світогляді...

Чи навпаки. Спочатку виникав текст десь у найпотаємніших закутках свідомої підсвідомості, а вже потім, сформований магічний алгоритм і готував реальність для свого творця в потрібній і нікому не відомій інтерпретації. Ніби відголосок минулих і прийдешніх перевтілень стану душі.

Наприклад ось цей:

«У курчатка замість губ виростає справжній зуб. Найдорожчий метал Каліфорній. Каблучка з каліфорнію на ратиці у невинної корови виглядає вишуканіше ніж на шиї шахової королеви. Незалежно від її кольору. А про підмізинний палець королеви людини годі й вгадувати огидність.»

Згодом навіть відпаде потреба записувати свої креативи. Зовсім. Він чітко пам'ятатиме кожне слово, кожну букву, що закарбується невидимим шрифтом на поверхні його внутрішнього я.

Розділ 3. Можеш не вгадувати хто

Тарілка вийшов покурити в перерві між частинами фільму у парк біля кінотеатру. Часу було вдосталь. Перерва змістовна. Мало не півгодини. Кіномеханіки оголосили про несправність одного з демонстраційних апаратів. Терміновий

ремонт. Багато глядачів взагалі розійшлися хто куди. Залишилася особливо спрагли до кінематографу та деякі пофігісти, яким наразі байдуже де проводити час.

Курити тютюн він кинув ще рік тому, але опісля щемкого душевного спілкування з панною Привезеною, підсиленої амбре недопалків у попільничці і тління папіроски, почав знову. Ні, не те, щоб палити в повному обсязі. Це відбувалося загалом під час медитативних роздумів про цю сакраментальну бесіду. Тютюновий дим сприяв відновленню атмосфери. Чомусь опісля першої частини фільму згадав свою нещирість у бесіді з щонайменше дивною поеткою Абпорт.

Сонце майже сховалося за горизонт. Вздовж алеї парку ввімкнулися ліхтарі... Від річки тягло свіжим і ще доволі прохолодним весняним вечором. Зайшов у тінь від кущів. Запалив цигарку і ледь не проковтнув її. Зненацька ззаду хтось торкнувся його плеча.

– Привіт. Попався, той, що кусався. – почувся приємний жіночий голос. – Можеш не вгадувати хто. Все одно не вгадаєш.

Він відчув запах парфумів. Доволі таки приємних та ще й в прийнятній для його нюху концентрації. Вирішив теж бути оригінальним і не обертаючись, вхопив цю руку. Прийомчиком із вільної боротьби, в пів сили, перекинув незнайомку через стегно. Не опускаючи доролу, обережно притримав і поставив перед собою.

– Ой, це не ти.

– Чому? Це я. – Демонстративно затягнувся димом Тарілка

– Я помилилася. Ти так на нього схожий. Зі спини. Ну, на мого, тепер вже мабуть бувшого. Я його шукала по кущах. Хотіла заскочити на гарячому з нею...

– Ясно. Чого ж не заскочила?

– Я Лілія. А ти? – Поправляючи пасма чорного, як смола волосся, навмисне зверхньо запитала дівчина.

– Слава. Тарілка, – урочисто відрекомендувався Тарілка.

– Хі-хі. Приколіст?

– Та ніби нічого такого не сказав. Скоріше ти прикліст.

– Мені вистачило твоїх обіймів... Вхопив, як свою. А ще інтонації з якою ти говориш. Здається я тебе чорнобривчику вже бачила. Десь.

Лілька ще та штучка-дрючка. Вона брехала і не червоніла. Нікого вона не шукала. Вирішила розважитися аби збити оскому від невдалого романтичного побачення за її ж ініціативи, а це траплялося вкрай не часто, тому почала розмову першою. На сеанс вона прийшла зі своїм черговим залицяльником, якому відмовляла тривалий час. Мучила парубка аж поки той, так би мовити, не змушений був освідчитися в коханні з подальшою перспективою тісних стосунків...

Але сталася неочікувана прикрість. В самий відповідальний момент, зазвичай такі трапляються на останньому ряду темному залі кінотеатру, той кудись зник. Отак кинув саму і гайда. Щойно цілував, пестив. Роздраконив до неможливості і. Побіг до іншої. Отак, запросто, бо побачив свою колишню, Десь між рядами глядачів. А Лілі довелося глибоко й часто дихати аби врівноважити свою розбурхану пристрасть. А опісля, самій витріщатися на екран і проклинати увесь чоловічий рід, бо це чи не вперше її так жорстоко обламали...

Хотіла було вже йти додому, але тут на її горизонті з'явився унікальний персонаж: Славко Тарілка. Цього унікального хлопця вона вже давно «сфотографувала». Та чого там гріха таїти. Таку непересічну особу, як Тарілка, знав чи не кожен в містечку. Він один такий унікальний. Та що там в містечку. По всьому світу таких не більше сотні нашкребеться.

Всерйоз зайнятися Тарілкою на привід спілкування з нотками романтично-еротичного характеру не мала змоги. Вірніше не змоги, а часу й міри своєї пихи і норовливої вдачі. А ще вона була старшою і самодостатньою, бо вже працювала... Тобто вважала себе такою. Бо різниця в три роки не особливо впливає на подібні справи. Направду Тарілку всі дівки трохи побоювалися. Тому й не було у Славка досі близької подружки з якою він міг показати себе, як вже цілком сформований чоловік з усіма належними функціями.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купити: https://tellnovel.com/mis-ko_serg-y/al-b-nos-abo-deal-niy-tekst

надано

Прочитайте цю книгу цілком, купивши повну легальну версію: [Купити](#)